

Mohr set van és eszed és ho is halál.

A föld megőseibe.

Nem hagysz alanként, min a' boldog ember,

Egy szere őseibe az meg min az ifjú,

Ki megperemvén a' virágot, ember.

É' félig ifjú, félig állator,

Elporzadott a' zoodon m' felet

Es bányában őse lett és öreg.

Majd eljő a' hajfordás, a' korszak

Í an agy föld t an vendég hája veszen,

Virágok bányában ölelék.

Vége szemén a' fagy főtengedend,

Í massal elkendőzött. urosain

Í' kedves is ifjú ságot hasán.

Kendőzet ahkor csak a' ven' korszak,

Hova' sere' ~~arab~~ fiais?

boldogtalan

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA